

[Poul Møller.]

nuværende højtærede statsminister og den nuværende højtærede finansminister. Hvordan skulle dog disse to mennesker kunne gøre vold på deres egen samvittighed, og det måtte de være nødt til, hvis de skulle bevare skattefradragsretten. Derfor tror jeg ikke, at vælgerne skal have tillid til, at vi får en skattereform med bevarelse af skattefradragsretten, hvis man overlader det til den nuværende statsminister og den nuværende finansminister at skrive skattereformforslaget.

Hvad siger åbningstalen om kildeskatten? Den siger vel nærmest måske og måske ikke. Og hvad siger den om grundskyld, det, det hele drejede sig om for 3½ år siden, som hr. Tholstrup sagde? Måske, måske ikke, siger man.

Der er derfor ingen klarhed for vælgerne at finde i åbningstalen. Der kan blive nogen klarhed, efterhånden som de enkelte partier i regeringsblokken kommer frem med deres særsynspunkter, men der kan ikke blive klarhed om, hvad det egentlig er, de tre partier kan blive enige om. De, der er tilhængere af skattefradragsretten, får at vide af det radikale venstre, at de kan tro på, at det radikale venstre vil bevare den, men de ved samtidig, at hvis regeringspartierne får sit mandat forlænget — det er måske så meget at sige forlænget, for regeringspartierne har aldrig fået noget mandat af vælgerne, men hvis regeringspartierne kunne få mandat af vælgerne — kan man ikke vide noget som helst om, hvorvidt det radikale venstre vil være i stand til at gennemføre en skattereform med socialdemokratiet, hvor skattefradragsretten bliver bevaret. Man vil ikke vide noget som helst om, med hvilken vægt de 3 forskellige skattepolitiske synspunkter endeligt vil indgå i det konglomerat, som de 3 partier vil lave, når der skal gennemføres en skattereform.

Er valget da så svært, og er valget så uvist? Nej, der er altid den mulighed, at man kan lade være med at stemme på regeringspartierne, for man ved, hvad andre vil, man ved, hvad de 2 oppositionspartier vil. De har to gange fremlagt konkrete forslag og i dag for tredje gang fremlagt konkrete forslag til en ny økonomisk politik. Vi skjuler intet, vi viser, hvad vi vil, hvorfor vi vil det, og hvordan vi vil gennemføre vor økonomiske politik. Det afgørende for den

økonomiske politik er at gøre sig klart: hvilke problemer økonomisk står det danske folk over for i den kommende tid? Sommerens erfaringer har jo vist os så nogenlunde, hvad problemerne vil blive i den nærmeste fremtid. Sommerens erfaringer har jo også understreget, at der ikke var den økonomiske samordning i Danmark, som regeringen troede den havde skabt. Der var ingen økonomisk samordning, og derfor fik vi de ulovlige strejker, derfor fik vi den arbejdsuro, som vi alle — alle, forhåbentlig da — beklager kom ud af den store fulde beskæftigelse i sommer. Vi har topbeskæftigelse, men i en situation med topbeskæftigelse kan man ikke forøge produktionen ved at kalde en arbejdskraftreserve frem fra arbejdsløhedskasserne og fra arbejdsanvisningskontorerne. I en situation med topbeskæftigelse, med fuld beskæftigelse, kan man kun øge produktionen ud over det, de tekniske fremskridt muliggør, ved at kalde på den arbejdskraftreserve, der findes hos de i forvejen beskæftigede, ved at kalde på lysten til at gøre en øget arbejdsindsats, og kun et ændret skattesystem kan kalde denne arbejdskraftreserve frem. Derfor har vi foreslået overgangen til en proportional, procentvis, ensartet skat, som ikke rammer overarbejde og ekstraarbejde for 90-95 pct. af den danske befolkning. Derfor har vi foreslået en løsning af sambeskatningsproblemet ved med fastholdelse af hustrufradraget og forøgelse af det for hustruer med mindre indtægt, under 4 000 kr., at gå over til en delt beskatning af familieindtægter, således at alle familiens indkomster deles i to. Derved undgår man, at hustruindkomsten påvirker den samlede indkomst så stærkt, at man rykker op i den hårde progression. Herigennem vil vi kunne kalde en arbejdskraftreserve frem.

Vi vil også kunne gøre det, hvis vi ændrer folkepensionsloven, således at der bliver større mulighed for øgede arbejdsindtægter, og ændrer den således, at modtagelsen af mindstebeløbet ikke forhindrer, at man får ventetillæg, når man går over til den indtægtsbestemte folkepension.

Disse forslag må gennemføres, for det må kunne betale sig at arbejde. Alternativet bliver produktionsnedgang, hvis ikke man gør det lønnende at arbejde mere. Alternativet bliver den kortere arbejdstid, som